

minister motiverede dette Lovforslag, brugte han højest spagfærdige Udtryk. Han gjorde opmærksom paa, at under de nuværende vanskelige Pengeforhold i Rusland, hvor der er forskellige Sæt russiske Pengesedler, svarende til de forskellige Styresæt, der har været i dette Land — og hvor der ogsaa har været falske Penge — vilde det være rigtigt, som han udtalte, at man fra det offentliges Side førte en vis Kontrol, at man til en vis Grad førte Tilsyn med disse Forhold, men han skyndte sig at tilføje, at det at lægge unødige Hindringer for, hvad man kan kalde den legitime Handel, vilde være ganske urigtigt. Disse Ytringer har det glædet mig i høj Grad at høre, og de synes mig ogsaa at være ganske beroligende, men jeg kan ikke tilbageholde den Ytring, at hvis dette har været den højtærede Ministers Grundbetragtning, har han ikke været fuldkommen heldig med at udtrykke det i selve Lovforslaget, thi dette har en drakonisk Styrke, som ganske vist nøje stemmer med den Maade, hvorpaa Ministeriet i det hele optræder overfor dansk Næringsliv, men som ingenlunde stemmer med de Betragtninger, vi nu hørte gjort gældende fra den højtærede Handelsminister. Der staar slet og ret, at Handelsministeren bemyndiges til at forbyde Ind- og Udførsel af russiske Pengesedler, og i den Skrivelse, som Handelsministeriet sendte til Folketingets Udvalg, staar der, at man vil lægge de færrest mulige Hindringer i Vejen for saadanne Firmaer, der ikke giver Anledning til Mistanke om uheldige Dispositioner. Havde der staaet det samme Udtryk, som Handelsministeren nu brugte: saadanne Firmaer, der driver legitim Forretning med Pengerepræsentativer, saa vilde det unægtelig have været mere betryggende, thi hvad vil det sige under de nuværende Forhold at tale om, at et Firma „giver Anledning til Mistanke“? Saa snart et Menneske er en usympatetisk, kan man altid faa Mistanke til ham — jeg kan ikke lide den Mand, han er mig saadan en for-dægtig Person! Det er ikke det, der er Meningen. Meningen er, som den højtærede Handelsminister nu netop har udviklet for os, at de Firmaer, der faktisk i længere Tid har drevet legitime Forretninger med Pengerepræsentativer, skal have Lov til at gøre det i samme Udstrækning som hidtil, og man vil saa for Resten i Parentes bemærket nok tænke sig Mulig-

heden af, at de er endnu mere kyndige i Retning af at skelne mellem gode russiske Penge og daarlige russiske Penge end de høje Embedsmænd i Handelsministeriet; i Virkeligheden har de en ganske anden Fagkundskab paa dette Omraade end de juridiske Kandidater, der er ansatte i Handelsministeriet. Nu kan det imidlertid, som den højtærede Handelsminister paapegede, maaske for Publikum være en Beroligelse, at der gives Regeringen en saad an Myndighed, og da denne Myndighed til Trods for sin drakoniske Form altsaa gives i en Ministers Haand, der for det første har udtalt sig overfor Folketinget og Landstinget, som han har udtalt sig, og som i øvrigt i Kraft af hele sin Livsførelse staar den frie Omsætning nær og har en vis Forstaaelse af den, vil jeg for mit Vedkommende og mit Parti overhovedet ikke nære nogen Betænkelighed ved at give ham denne Bemyndigelse.

Jeg vil dog gøre opmærksom paa et Punkt i dette Lovforslag, som heller ikke synes mig heldigt med Hensyn til Affattelsen. Der staar, at Handelsministeren bemyndiges til *midlertidigt* at forbyde Ind- og Udførsel af russiske Pengesedler. Hvad i Alverden er det for en besynderlig Maade at lovgive paa, at man i en Lov siger, at Ministeren faar Lov til „midlertidigt“ at gøre dette eller hint? Hvad er midlertidigt? Ja, vi har jo haft en Periode i vort offentlige Liv, hvor provisorisk var lige ved at blive permanent, saa helt betryggende synes det mig ikke. Vilde det ikke have været langt naturligere, at man havde sat en fast Tidsbegrænsning i Tillid til, at naar den Termin kom, da Loven løb ud, og der stadig var Trang til Opretholdelse af denne Bemyndigelse, den saa med Lethed vilde være at opnaa fra Rigsdagens Side? Ny synes jeg i Grunden, at det staar der som et affdisse Udtryk, som Lovgivningsmagten ikke ret vel kan være bekendt at sætte ind i en Lov. Alle Mennesker, der skal bruge Loven, siger: Hvad i Alverden er midlertidigt? Derfor tror jeg, at det er af stor Interesse for dem, som driver legitime Forretninger i Pengerepræsentativer, og i hele Offentlighedens Interesse, hvis den højtærede Handelsminister benyttede Lejligheden til at udtale sig om dette Spørgsmaal og fastslog, hvad jeg antager, han vil, at han for sit Vedkommende